

Eva's wraak

Mike Bodde

Auteur: Mike Bodde

Coverfoto: Mike Bodde

ISBN: 9789402182309

© Mike Bodde

Voorwoord

Na het schrijven van 'De strijd van een soldaat' kon ik niet wachten om aan een nieuw verhaal te beginnen. De reacties op mijn eerste boek waren erg goed en daarom besloot ik dit boek te gaan schrijven.

Dit boek wordt opgedragen aan allen die tijdens de Tweede Wereldoorlog gestorven zijn, degene die vochten voor onze vrijheid, de soldaten, maar ook de verzetsstrijders. Want er is geen oorlog gewonnen of verloren zonder de mensen die vrijwillig sterven om hun land en thuis te beschermen. Maar het verhaal wordt ook opgedragen aan alle burgers die gestorven zijn. En aan alle mensen die deze oorlog overleefd hebben en dierbaren verloren zijn.

Hoofdstuk 1

Ik schik wakker van Tim, mijn kleine broertje die op mijn bed springt.

“Eva, wakker worden! Het is vandaag mijn verjaardag!”

Kleine Tim wordt vandaag tien jaar oud. Ik geef hem een kus, kijk naast mij en zie op mijn klokje dat het pas tien voor zeven is. Tim is dolenthousiast, hij verheugt zich al ruim een halfjaar op zijn tiende verjaardag.

Tim springt op en rent naar beneden. Ik stap uit mijn bed en kleeft mij aan. Ik loop nog half slapend de trap af. Mijn ouders zijn ook al wakker, ze zitten aan de tafel. Mijn vader heeft zijn zondagse kleding aan en drinkt van een kop koffie en mijn moeder zit in haar zondagsjurk aan de andere kant van de tafel.

Ik heb echt niets met de kerk, maar ik moet van mijn ouders mee. Het is er altijd saai, maar gelukkig is mijn beste vriendin Julia daar ook altijd. Dat maakt de zondag in de kerk een stuk leuker.

De middag zal veel leuker worden, want dan vieren we Tims verjaardag, voor zover dat mogelijk is in de oorlog.

Na het ontbijt vertrekken we richting de kerk. Het is gelukkig maar een klein stukje lopen. Als we bij de kerk aankomen, zie ik daar Julia al met haar ouders staan.

Ik begroet Julia en haar ouders en samen lopen we de kerk in. Onze ouders gaan samen voor in de kerk zitten. Ik neem samen met Julia en Tim achter in de kerk plaats.

Tim is erg vrolijk en blij. Dat komt natuurlijk omdat hij jarig is vandaag. Hij zit namelijk ook niet graag in de kerk. Het kost mij veel moeite om ervoor te zorgen dat hij niet door de dienst heen spreekt, hij is zo enthousiast.

“Ik ben benieuwd wat ik voor mijn verjaardag krijg,” zegt hij met en lach op zijn gezicht. Het is leuk om Tim blij te zien.

Het duurt erg lang en het is ook weer erg saai.

Na de dienst loop ik samen met Julia en Tim naar buiten en even later komen ook onze ouders naar buiten. Ik zeg gedag tegen Julia en haar ouders. Ze feliciteren Tim, stappen op hun fiets en rijden weg.

“Tot vanavond, Eva!” roept Julia nog terwijl ze wegfietsen.

We lopen weer terug richting huis. Tim wordt steeds drukker. Hij kan niet wachten tot hij zijn cadeaus kan openen.

“Nog eventjes geduld, Tim. Als we straks thuis zijn, krijg jij je cadeautjes,” zegt mijn vader licht geïrriteerd.

We lopen door richting huis. Thuis aangekomen rent Tim meteen door naar binnen.

Mijn vader zegt tegen Tim dat hij rustig moet gaan zitten.

Na een paar minuten komt mijn moeder met een klein taartje binnen. Dit is in deze tijd niet heel gebruikelijk, maar mijn vader heeft een eigen bakkerij.

Ik denk dat hij deze taart stiekem gebakken heeft, want dit mag natuurlijk niet. Als de Duitsers dit zouden weten, zouden ze mijn vader meenemen.

Het kan Tim niet veel schelen. Hij is dolblij dat hij een taart krijgt met zijn verjaardag. En van de oorlog snapt hij toch al niet heel veel.

Mijn moeder snijdt kleine stukjes van de taart en deelt deze uit. De taart is echt verrukkelijk. Zoiets lekkers heb ik al in tijden niet meer gegeten.

De laatste keer dat ik zoiets heerlijk is at, is erg lang geleden, nog voordat de oorlog begon.

Mijn vader maakte altijd de beste taarten als ik jarig was, maar dit kan helaas niet meer, de oorlog maakt alles kapot.

Na de taart geven mijn ouders Tim zijn cadeautjes. Hij trekt in één keer al het papier eraf. In het eerste cadeautje zit een houten speelgoedautootje, en in het tweede zit een houten vliegtuigje.

Nu is het mijn beurt. Ik geef hem zijn cadeautje. Hij trekt weer vol blijdschap het papier eraf. Het is een bruine knuffelbeer. Deze beer was vroeger van mij, maar deze stond al jaren in de kast. En een cadeautje kopen gaat in deze tijd niet echt. Ik moet het dus doen met wat ik zelf kan maken of kan vinden.

Tim is superblij met de cadeautjes die hij kreeg. Hij speelt met alle drie tegelijk.

Het is erg leuk om te zien hoe blij hij is met een paar kleine dingen.

Het is een vrolijke dag en het is fijn om die kleine jongen gelukkig te zien, maar ik moet naar Julia, waar ik mee afgesproken heb.

Ik zeg mijn ouders gedag en geef Tim een dikke kus en knuffel.

“Eva, Beer wil ook een kus!”

Ik lach en geef de beer een kus.

Ik pak mijn jas en loop naar buiten.

Tim staat bij de deur te zwaaien. Ik zwaai terug, stap op mijn fiets en rij richting het huis van Julia.

Het is buiten best fris, maar het regent gelukkig niet. Het waait wel erg hard.

En natuurlijk heb ik de wind ook nog eens tegen. Het is gelukkig maar tien minuten fietsen.

Ik ben dan ook snel bij het huis van Julia. Ik zet mijn fiets tegen de gevel en ik bel aan. Julia’s moeder doet de deur open.

“Hoi Eva, kom binnen. Ik zal Julia zeggen dat je er bent.”

Ik loop naar binnen. Ik doe mijn jas en schoenen uit en loop richting de kamer waar Julia’s vader in zijn zetel de krant zit te lezen.

Ik ga tegenover hem op de bank zitten en zeg hem gedag. Hij kijkt op van zijn krant.

“Ah Eva, leuk om je weer te zien. Hoe is het met jou?”

“Met mij gaat het goed,” antwoord ik.

De deur in de woonkamer gaat open en Julia loopt naar binnen. “Eva, kom, dan gaan we op mijn kamer zitten!” Ik volg haar naar haar kamer en ga op haar bed zitten. We praten over van alles. We zijn allebei 20 jaar oud, dus we praten vaak over jongens.

Zoals Mark, een jongen van vijftientwintig jaar, die ik erg leuk vind. Hij heeft kort, blond haar, hij is erg breed en gespierd en meestal draagt hij een bril, dit maakt hem nog leuker. Ik kan uren praten over hoe leuk hij is.

Ook Julia heeft een jongen waar ze smoorverliefd op is. Ronald is een jongen van 20 jaar. Ik vind hem niet heel erg leuk. Het is een slanke, kleine jongen die niet veel zegt en vaak een beetje vreemd overkomt.

“Eva, zou je met Mark zoenen als hij het aan je vraagt?”
Ik knik.

“Ja, natuurlijk. Ik denk vaak aan hoe het zou zijn om met hem te kussen of om met hem te vrijen.”

Julia kijkt mij lachend aan.

“Mijn moeder is al aan het koken. Ik denk dat we zo wel kunnen eten.”

We blijven nog praten over Mark en Ronald tot Julia’s moeder ons roept: “Meiden, het eten is klaar. Komen jullie naar beneden?”

We lopen de trap af en ik ga aan tafel tegenover Julia zitten. Haar vader zit links van mij aan de kop van de tafel en haar moeder zit rechts van mij aan de andere kant van de tafel. Julia’s ouders zijn erg vriendelijk, ze zijn een soort van mijn tweede ouders. Ik eet vaak bij Julia en blijf hier ook vaak slapen.

Haar vader begint te bidden. Ik heb daar niet heel veel mee, maar ik respecteer hun geloof en doe een soort van mee. Ik doe mijn ogen dicht en luister naar de woorden van Julia’s

vader.

“Heer, zegen ons en ook de spijzen die we van U hebben ontvangen. We danken U voor het leven en onze gezondheid, in de naam van Christus. Amen.”

Voor mij zie ik een pan met gehaktballen en een pan met stampot. Julia’s vader gooit een lepel stampot op een bord en geeft het aan mij. Ik pak het bord aan en bedank hem. Julia’s moeder kan echt heerlijk koken. Mijn moeder is niet geweldig in de keuken. Zij laat alles aanbranden. Ik weet ook niet hoe Julia’s ouders altijd aan zo veel eten komen. Thuis zijn we al blij als we een stukje vlees hebben. Na het eten wordt er weer gebeden.

Daarna spelen we zoals altijd ‘Ganzenbord’ en ‘Mens erger je niet’.

Ik ben in beide spellen erg goed. Thuis speel ik ook graag bordspellen met Tim. Hij is gek op spelletjes, vaak wil hij uren blijven spelen. Vandaag heb ik mijn dag niet, ik verlies alleen maar.

Het is zo gezellig dat ik de tijd vergeet. Het is alweer twaalf uur en ik moet hoognodig naar huis, want morgen moet ik weer vroeg op. Ik werk bij mijn vader in de bakkerij. Hij is altijd al heel vroeg wakker, maar ik blijf liggen tot een uur of acht. En dan begin ik met werken rond 10 uur.

Ik neem afscheid van Julia en haar ouders. Ik bedank hen voor de gastvrijheid en het heerlijke eten.

Ik pak mijn spullen en loop naar buiten. Het is al Pikkedonker buiten. Ik stap op mijn fiets en rij richting huis. Natuurlijk is de wind gedraaid en heb ik deze weer tegen, en het is in al die tijd ook niet minder hard gaan waaien. Eindelijk kom ik thuis aan. Ik zet mijn fiets tegen het hek. Tot mijn verbazing zie ik dat de voordeur op een kier staat. Ik zie verder geen licht. Zou mijn vader de deur open hebben laten staan of is deze opengewaaid